

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 174 (XVIII) — Nr. 940

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 noiembrie 2006

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 668 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	2-3	Decizia nr. 751 din 26 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 ¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.....	15-16
Decizia nr. 675 din 10 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, precum și a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România	3-6	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 692 din 17 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404 ¹ , art. 404 ² și art. 404 ³ din Codul de procedură civilă	7-8	1.557. — Hotărâre pentru aprobarea amendamentelor convenite între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare prin scrisorile semnate la Zagreb, la 28 iunie și la 29 august 2006, și la București, la 14 iulie și la 13 septembrie 2006, la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind învățământul rural, semnat la București la 23 mai 2003	17-19
Decizia nr. 698 din 17 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	8-10	1.561. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER	20-27
Decizia nr. 699 din 17 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 pct. 3 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului	11-12	1.590. — Hotărâre privind trecerea unor construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia	27-30
Decizia nr. 703 din 19 octombrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă	12-13	1.591. — Hotărâre privind aprobarea Normelor pentru organizarea în România, în perioada 2006—2008, a acțiunilor de protocol specifice Ministerului Culturii și Cultelor, cu ocazia unor evenimente culturale la nivel național și internațional și stabilirea cheltuielilor ce se pot efectua în acest scop.....	31-32
Decizia nr. 737 din 26 octombrie 2006 privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989	14-15	1.603. — Hotărâre pentru modificarea art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 72/2005 privind transferul competențelor coordonatorului național al Pactului de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est (P.S.E.S.E.).....	32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 668

din 10 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Teodor Cucută în Dosarul nr. 38.136/1/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar o cerere prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 38.136/1/2004, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989.**

Excepția a fost ridicată de Teodor Cucută cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva unei decizii civile pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră ca fiind neconstituțională îngrădirea impusă prin lege în cazul restituirii utilajelor și instalațiilor, și anume aceea „de a exista fizic la unitatea notificată”. Astfel, apreciază că inexistența fizică a bunului, în speță o fabrică de decorticat orez, nu ar trebui să constituie un obstacol în obținerea măsurilor reparatorii, aducându-se atingere dreptului său de proprietate.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că legiuitorul este liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsuri reparatorii, având în vedere situația concretă a bunurilor preluate de stat, nicio dispoziție constituțională neîngrădind dreptul de reglementare al statului în acest domeniu.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar reglementarea legală criticată nu contravine prevederilor constituționale ale art. 44 care consacră dreptul de proprietate. În acest sens, arată că, fiind vorba despre acordarea, prin reglementări legislative, a unor reparații pentru bunurile preluate de stat sau de alte persoane juridice în mod abuziv, dar pe baza unui titlu valabil, în sensul dispozițiilor legale în vigoare la data preluării, legiuitorul este liber să opteze în privința sferei bunurilor pentru care stabilește măsuri reparatorii, precum a întinderii și a modalității de acordare a acestora.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 sunt constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), precum și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind

regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, potrivit căreia „Măsurile reparatorii privesc și utilajele și instalațiile preluate de stat sau de alte persoane juridice odată cu imobilul, în afară de cazul în care au fost înlocuite, casate sau distruse”.

Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 care reglementează dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că norma legală prevăzută la art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 vizează acordarea, prin reglementări legislative, a unor reparații pentru bunuri preluate în mod abuziv de stat sau de alte persoane juridice.

În jurisprudența sa constantă, Curtea a statuat că exercițiul prerogativelor dreptului de proprietate nu trebuie

absolutizat, fără a se ține seama de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căreia „conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege”, ca și de cele ale art. 136 alin. (5) ce consacră caracterul inviolabil al proprietății private „în condițiile legii organice”. Legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel anumite limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Sub acest aspect, Curtea reține că, prin reglementarea dedusă controlului, legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Teodor Cucută în Dosarul nr. 38.136/1/2004 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 675
din 10 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, precum și a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), ale art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, precum și a

dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Aaron Musa în Dosarul nr. 787/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează faptul că partea Oficiului Național pentru Refugiați a transmis, prin Serviciul de Registratură al Curții Constituționale, note scrise, depuse la dosarul cauzei, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public arată că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost abrogată prin Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, soluțiile juridice de principiu

conținute de dispozițiile art. 18 alin. (1) lit. a), art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 21 alin. (4) lit. a) din ordonanță fiind preluate de art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și, respectiv, art. 81 alin. (1) lit. b) din noul act normativ. Întrucât față de jurisprudența constantă prin care Curtea Constituțională a respins excepții de neconstituționalitate ale prevederilor art. 18 alin. (1) lit. a), art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 21 alin. (4) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 nu au intervenit elemente noi, solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și, respectiv, ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, fiind aplicabile aceleași considerente reținute, de exemplu, în deciziile nr. 473/2006 și nr. 152/2006.

În ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, arată că acestea nu au fost preluate în cuprinsul noului act normativ în materie, astfel că, fiind abrogate, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 787/302/2006, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 21 alin. (4) teza a doua lit. a) și b), art. 18 alin. (1) lit. a) și ale art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România”**. Excepția a fost ridicată de Aaron Musa într-o cauză având ca obiect plângerea acestuia împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 18 alin. (1) lit. a), art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 21 alin. (4) lit. a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța Guvernului nr. 43/2004, contravin prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”*.

În esență, se susține că termenul imperativ de 10 zile, prevăzut de art. 21 alin. (4) din ordonanța criticată, înăuntrul căruia instanța de judecată este obligată să se pronunțe în procedură accelerată asupra unor probleme ce necesită administrarea unui probatoriu complex, este un termen prea scurt față de termenul dispozitiv de 30 de zile stabilit pentru persoanele ale căror cereri sunt soluționate în procedură ordinară. Consideră că astfel se creează o stare de inegalitate și discriminare între cele două categorii de petenți, precum și între solicitantul statutului de refugiat și Oficiul Național pentru Refugiați, această parte în proces fiind „favorizată” pe parcursul soluționării cauzei.

Totodată, potrivit art. 21 alin. (4) lit. a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, instanța de judecată soluționează plângerea fie respingând-o pentru cel puțin unul dintre motivele prevăzute la art. 19 alin. (1), ceea ce

implică un control judiciar asupra fondului cererii, fie admite plângerea, însă fără a putea acorda una dintre formele de protecție umanitară, întrucât trimite cauza la Oficiul Național pentru Refugiați spre reexaminare, instituție ce are posibilitatea respingerii cererii de protecție încă o dată, însă în procedură ordinară.

Judecătoria Sectorului 5 București apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. a) și b), ale art. 18 alin. (1) lit. a) și ale art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este neîntemeiată. În ceea ce privește prevederile art. 21 alin. (4) teza a doua lit. a) și b), se arată că acestea reprezintă norme legale statuate în favoarea petentului, prin aceea că acordă acestuia posibilitatea unei reexaminări a cazului său de către structura administrativă a Oficiului Național pentru Refugiați. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) lit. a) și ale art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c), apreciază că aceasta este neîntemeiată, având în vedere că reglementarea cazurilor în care cererea este considerată evident nefondată este atributul exclusiv al legiuitorului.

Deși autorul a invocat și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, instanța de judecată respinge această excepție pe motivul lipsei legăturii directe dintre dispoziția de lege criticată și soluționarea cauzei, întrucât termenul de 10 zile prevăzut de aceasta a expirat.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) lit. a), art. 19 alin. (1) și (2) lit. b) și c) și ale art. 21 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 este neîntemeiată. Textele de lege criticate reprezintă norme de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului. Acestea sunt în concordanță și cu art. 124 din Legea fundamentală, întrucât nu creează nicio discriminare între persoanele cărora le sunt destinate și asigură premisele aplicării lor în mod unitar tuturor cetățenilor aflați în situații juridice identice, ceea ce garantează, totodată, respectarea principiului unicității, imparțialității și egalității justiției.

Termenul de 10 zile prevăzut de art. 21 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 a fost instituit tocmai în considerarea procedurii accelerate aplicabile refugiaților și a urgenței pe care acest tip de cauze îl comportă, asigurând solicitantului, în același timp, exercitarea drepturilor sale procesuale. De asemenea, acest termen este conceput să vină în sprijinul persoanelor care solicită acordarea statutului de refugiat și ale căror cauze comportă o urgență evidentă, prin asigurarea unui proces rapid.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 18 alin. (1) lit. a), ale art. 19 alin. (1) și (2) lit. b) și c) și ale art. 21 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 sunt constituționale. Acestea reglementează procedura accelerată de acordare a statutului de refugiat, care este una specială, derogatorie de la dreptul comun, instituită în considerarea unor situații deosebite și care nu este de natură a împieta asupra independenței judecătorilor și nu

reprezintă un obstacol în deplina exercitare a drepturilor de care pot beneficia străinii care o urmează. Această protecție constă în dreptul străinului de a fi asistat de un avocat sau de un reprezentant al organizațiilor neguvernamentale în domeniul drepturilor omului, de a beneficia de serviciile unui interpret, precum și de toate celelalte garanții procesuale care dau conținut conceptului de proces echitabil. Or, dreptul la apărare, liberul acces la justiție sau dreptul la un proces echitabil reprezintă principalele garanții constituționale ale drepturilor procesuale ale justițiabililor, valori ce exprimă, totodată, esența principiului unicității, imparțialității și egalității justiției, consacrat de art. 124 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile „art. 21 alin. (4) teza a doua lit. a) și b), art. 18 alin. (1) lit. a) și ale art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România“. Autorul excepției indică în motivarea sa „dispozițiile art. 21 alin. (4) lit. a) și b)“, însă instanța de judecată, prin încheierea de sesizare, a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza întâi.

Examinând dispozițiile de lege criticate, Curtea reține că Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.136 din 1 decembrie 2004, a fost abrogată în mod expres prin dispozițiile art. 152 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006 și intrată în vigoare la 90 de zile de la data publicării (16 august 2006).

Din analiza comparativă a celor două acte normative, respectiv actul normativ abrogat și cel abrogator, Curtea constată că soluțiile legislative cuprinse în art. 18 alin. (1) lit. a), art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 21 alin. (4) teza a doua lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România au fost preluate, în principiu, de art. 75 alin. (1) lit. a), de art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și de art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România. Totodată, Curtea constată că soluția legislativă conținută de art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, criticată în prezenta cauză, nu a fost preluată în mod identic în noul act normativ.

Având în vedere că, ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile de lege criticate inițial au fost

abrogate, dar preluate în mod identic sau parțial, după cum s-a arătat, în cuprinsul noului act normativ abrogator, respectiv în Legea nr. 122/2006, rezultă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, în prezent, dispozițiile art. 75 alin. (1) lit. a), art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, precum și a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, asupra cărora Curtea Constituțională se va pronunța. Aceste dispoziții de lege au următorul conținut:

— Art. 75 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 122/2006 — Cererile de azil care fac obiectul procedurii accelerate: „(1) *Fac obiectul procedurii accelerate:*

a) *cererile de azil evident nefondate;*“

— Art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Legea nr. 122/2006 — Cererile de azil evident nefondate: „(1) *Cererea de azil este considerată evident nefondată dacă se constată:*

a) *lipsa de fundament al invocării unei temeri de persecuție sau a expunerii la un risc serios în țara de origine, în condițiile art. 23 alin. (1) sau ale art. 26;*

b) *inducerea în eroare, în mod deliberat, a organelor cu competențe în materie de refugiați ori recurgerea, în mod abuziv, cu rea-credință, la procedura de azil.*

(2) *Lipsa de fundament al invocării unei temeri de persecuție sau a expunerii la un risc serios în țara de origine există în următoarele cazuri: (...)*

b) *solicitantul nu oferă date sau informații în sensul că ar fi expus unei temeri de persecuție sau unui risc serios ori relatările sale nu conțin detalii circumstanțiale sau personale;*

c) *cererea de azil este evident lipsită de credibilitate, în sensul că relatarea solicitantului este incoerentă, contradictorie sau flagrant neadevărată față de situația din țara sa de origine;*“

— Art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 — Hotărârea instanței de judecată: „(1) *Instanța de judecată soluționează plângerea în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată, prin care: a) (...)*

b) *menține hotărârea Oficiului Național pentru Refugiați;*“

— Art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000: „(4) *Instanța soluționează plângerea în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată, prin care: a) (...)*

b) *admite plângerea și dispune ca structura competentă a Oficiului Național pentru Refugiați care a emis hotărârea să analizeze cererea în procedură ordinară.*“

În motivarea excepției ridicate, autorul invocă încălcarea dispozițiilor art. 124 alin. (2) din Constituție, referitor la principiul unicității, imparțialității și egalității justiției.

Analizând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile de lege criticate, Curtea Constituțională constată următoarele:

În ceea ce privește dispozițiile art. 18 alin. (1) lit. a) și ale art. 19 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, abrogate și preluate, în conținutul lor juridic, de art. 75 alin. (1) lit. a), respectiv de art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, Curtea Constituțională constată că acestea sunt indicate doar ca obiect al prezentei excepții de neconstituționalitate, fără ca în cuprinsul motivării autorului să fie însă evidențiată relația de contrariedade în raport cu art. 124 alin. (2) din Constituție sau cu altă prevedere constituțională. Motivarea autorului

se referă exclusiv la art. 21 alin. (4) lit. a) și b) din ordonanța abrogată, fără a se face nicio referire la celelalte două texte de lege criticate, cuprinse, de altfel, și în încheierea de sesizare a Curții Constituționale.

Într-o atare situație, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a) și ale art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește dispozițiile art. 21 alin. (4) teza a doua lit. a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, Curtea observă următoarele:

Soluția legislativă de principiu, prevăzută de art. 21 alin. (4) teza a doua lit. a), este aceea potrivit căreia instanța de judecată soluționează plângerea în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată prin care *respinge plângerea* pentru cel puțin unul dintre motivele prevăzute la art. 19 alin. (1), respectiv: a) cererea este considerată evident nefondată dacă se constată lipsa de fundament a invocării unei temeri de persecuție în țara de origine pe considerente de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică; b) inducerea în eroare, în mod deliberat, a organelor cu competențe în materie de refugiați ori recurgerea în mod abuziv, cu rea-credință, la procedura de acordare a statutului de refugiat.

Această reglementare se regăsește parțial în conținutul art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006, potrivit căruia instanța de judecată soluționează plângerea în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată, prin care menține hotărârea Oficiului Național pentru Refugiați. Rezultă, în mod implicit, că este vorba de fapt de o hotărâre a instanței *de respingere* a plângerii formulate de cel căruia, prin hotărârea contestată, Oficiul Național pentru Refugiați i-a respins cererea de azil, fără a se mai preciza însă temeiul legal al soluției, acesta urmând a fi același în baza căruia a fost respinsă, inițial, cererea de azil.

Această soluție legislativă, menținută, de principiu, în noul act normativ, este considerată, în opinia autorului excepției, a fi contrară principiului unicității, imparțialității și egalității justiției pentru toți, consacrat de art. 124 alin. (2) din Constituție. Or, se constată că această critică de neconstituționalitate nu poate fi reținută. Art. 81 alin. (1)

lit. b) din Legea nr. 122/2006 cuprinde norme de procedură, reglementate în acord cu prevederile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit cărora competența instanțelor de judecată și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Dispozițiile de lege criticate nu împieteză cu nimic asupra drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților, se aplică în mod unitar tuturor celor vizați în ipoteza normei legale și nu împiedică în niciun fel soluționarea cauzei de către o instanță de judecată independentă și imparțială. Ca atare, nu se poate reține contrarietatea art. 81 alin. (1) lit. b) față de prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție.

În ceea ce privește soluția legislativă prevăzută de art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, potrivit căreia instanța de judecată, chemată să soluționeze plângerea solicitantului împotriva hotărârii Oficiului Național pentru Refugiați de respingere a cererii de acordare a statutului de refugiat, *o admite* și dispune ca structura competentă a Oficiului Național pentru Refugiați, care a emis hotărârea, să analizeze cererea în procedură ordinară, Curtea constată că aceasta nu mai este preluată în aceeași redactare și cu același conținut juridic în noul act normativ. Astfel, art. 81 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 122/2006 prevede că, în cazul pronunțării unei hotărâri de admitere a plângerii, instanța reține cauza spre soluționare în procedură ordinară.

Curtea constată, așadar, că procedura de soluționare a plângerilor adresate instanței împotriva hotărârilor Oficiului Național pentru Refugiați și admise prin hotărâre motivată s-a modificat în mod esențial în optica Legii nr. 122/2006. Având în vedere și faptul că procedura reexaminării cererii de către Oficiul Național pentru Refugiați, în urma admiterii de către instanță a plângerii, reprezenta unul dintre aspectele esențiale supuse criticii de neconstituționalitate, rezultă că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România urmează să fie respinsă, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, ca devenită inadmisibilă, întrucât textul de lege criticat inițial nu mai este în vigoare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 75 alin. (1) lit. a), ale art. 76 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c) și ale art. 81 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Aaron Musa în Dosarul nr. 787/302/2006 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

II. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) teza a doua lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție invocată de același autor în același dosar și în fața aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 692

din 17 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹, art. 404² și art. 404³ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹, 404² și 404³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tiberiu Octavian Cornif în Dosarul nr. 20.030/2005 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât criticile formulate de autorul excepției nu vizează aspecte de neconstituționalitate, ci reprezintă strict o problemă de aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 aprilie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 20.030/2005, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹, 404² și 404³ din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Tiberiu Octavian Cornif cu ocazia soluționării unei acțiuni civile având ca obiect întoarcerea executării silită.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 și art. 136 alin. (5) coroborate cu art. 20 alin. (1) din Constituție, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 6 paragraful 1 din aceeași convenție, prin raportare la art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală. Autorul excepției apreciază că reglementarea criticată este neconstituțională, întrucât „permite rediscutarea unei cauze definitiv soluționate și acordarea unui bun mobil către o parte, după ce prin hotărâre definitivă, irevocabilă și executată fusese acordat celeilalte părți“.

Judecătoria Cluj-Napoca apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că textele de lege criticate permit instanțelor judecătorești să restabilească situația anterioară, în condițiile în care titlul executor a fost desființat tot de către o instanță judecătorească, într-o cale de atac prevăzută de lege. Astfel, în urma desființării unei hotărâri executorii, dar care nu a devenit irevocabilă, ale cărei dispoziții au fost duse la

îndeplinire, este absolut just și echitabil ca legea să prevadă posibilitatea restabilirii situației anterioare, împrejurare care nu aduce însă atingere prevederilor cuprinse în tratatele și convențiile internaționale.

De altfel, instanța apreciază că autorul excepției invocă mai mult probleme de fond, iar în ceea ce privește dispozițiile art. 404³ din Codul de procedură civilă, arată că acestea nu au aplicabilitate în speță.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece procedura de judecată, inclusiv executarea silită, se întemeiază pe prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora normele de procedură sunt stabilite numai prin lege. Totodată, constituie atributul exclusiv al instanțelor posibilitatea de a analiza și hotărî asupra drepturilor și obligațiilor părților aflate pe poziție de egalitate, legea oferind acestora din urmă dreptul de a-și proba pretențiile, folosind toate căile de atac.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 467/2004 și Decizia nr. 558/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 404¹, 404² și 404³ din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 404¹: „*În toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia.*

Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit.

În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situației când își găsește aplicare art. 449.“;

— Art. 404²: „În cazul în care instanța judecătorească a desființat titlul executoriu sau actele de executare, la cererea celui interesat, va dispune, prin aceeași hotărâre, și asupra restabilirii situației anterioare executării.

Dacă instanța care a desființat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului și nu a luat măsura restabilirii situației anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanța care rejudecă fondul.

Dacă nu s-a dispus restabilirea situației anterioare executării în condițiile alin. 1 și 2, cel îndreptățit o va putea cere instanței judecătorești competente potrivit legii.“;

— Art. 404³: „Dacă titlul executoriu emis de un alt organ decât o instanță judecătorească a fost desființat de acel organ sau de un alt organ din afara sistemului instanțelor judecătorești, iar modalitatea restabilirii situației anterioare executării nu este prevăzută de lege ori, deși este prevăzută, nu s-a luat această măsură, ea se va putea obține pe calea unei cereri introduse la instanța prevăzută de art. 404² alin. 3.“

Autorul excepției susține că reglementarea criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 44 care consacră dreptul de proprietate privată și ale art. 136 alin. (5) referitoare la inviolabilitatea proprietății private, coroborate cu cele ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului. De asemenea, apreciază că dispozițiile criticate contravin și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 6 paragraful 1 din aceeași convenție, prin raportare la art. 11 alin. (1) și (2) și la art. 20 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹, art. 404² și art. 404³ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tiberiu Octavian Cornif în Dosarul nr. 20.030/2005 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 698

din 17 octombrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) și (2)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător

Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. (1) și (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koyo Romania” — S.A. în Dosarul nr. 381/3/2003 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal se prezintă părțile Andrei Neagoe, Maria Smegner, Dan Laic și Adrian Laic, prin procurator, lipsind autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul pe fond, părțile prezente solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, soluția legislativă criticată preluată de noua reglementare a Legii nr. 85/2006 fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 381/3/2003, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 106 alin. (1) și (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koyo Romania” — S.A.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile legale criticate, care dau posibilitatea unei autorități — judecătorul-sindic, de a deschide procedura falimentului și de a dizolva o societate comercială, îngrădesc dreptul cetățenilor de a exercita o activitate economică bazată pe libera inițiativă. De asemenea, judecătorul-sindic este obligat să decidă în același sens cu hotărârea adunării generale a creditorilor de deschidere a procedurii falimentului, care se ia cu votul majorității creanțelor prezente la vot, ceea ce creează, pe de o parte, discriminare între creditorii majoritari și cei minoritari, din punctul de vedere al cuantumului creanțelor, și, pe de altă parte, subordonarea judecătorului-sindic intereselor unor persoane private.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât procedura instituită de Legea nr. 64/1995 are ca scop imediat acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență și, pe cale de consecință, asigurarea libertății comerțului, protecția concurenței neloiale și crearea unui cadru favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, textul de lege criticat a cărui soluție legislativă a fost preluată de art. 107

alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2) și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă dispozițiile art. 106 alin. (1) și (2) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. Ulterior sesizării Curții, a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care a abrogat Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, dar care a preluat, cu modificări, dispozițiile legii anterioare, printre care și cele cuprinse în art. 106 alin. (1) și (2), devenit art. 107 alin. (1) și (2), astfel:

„(1) Judecătorul-sindic va decide, prin sentință sau, după caz, prin încheiere, în condițiile art. 32, intrarea în faliment în următoarele cazuri:

A. a) debitorul și-a declarat intenția de a intra în procedura simplificată;

b) debitorul nu și-a declarat intenția de reorganizare sau, la cererea creditorului de deschidere a procedurii, a contestat că ar fi în stare de insolvență, iar contestația a fost respinsă de judecătorul-sindic;

c) nici unul dintre celelalte subiecte de drept îndreptățite nu a propus un plan de reorganizare, în condițiile prevăzute la art. 94, sau nici unul dintre planurile propuse nu a fost acceptat și confirmat;

B. debitorul și-a declarat intenția de reorganizare, dar nu a propus un plan de reorganizare ori planul propus de acesta nu a fost acceptat și confirmat;

C. obligațiile de plată și celelalte sarcini asumate nu sunt îndeplinite în condițiile stipulate prin planul confirmat sau desfășurarea activității debitorului în decursul reorganizării sale aduce pierderi averii sale;

D. a fost aprobat raportul administratorului judiciar prin care se propune, după caz, intrarea debitorului în faliment, potrivit art. 54 alin. (5) sau art. 60 alin. (3).

(2) Prin hotărârea prin care se decide intrarea în faliment, judecătorul-sindic va pronunța dizolvarea societății debitoare și va dispune:

a) ridicarea dreptului de administrare al debitorului;

b) în cazul procedurii generale, desemnarea unui lichidator provizoriu, precum și stabilirea atribuțiilor și a remunerației acestuia, în conformitate cu criteriile aprobate prin hotărâre a Guvernului;

c) în cazul procedurii simplificate, confirmarea, în calitate de lichidator al administratorului judiciar, desemnat conform art. 19 alin. (2) sau art. 34, după caz;

d) termenul maxim de la intrarea în faliment în cadrul procedurii generale, de predare a gestiunii averii de la debitor/administratorul judiciar către lichidator, împreună cu lista actelor și operațiunilor efectuate după deschiderea procedurii menționate la art. 46 alin. (2);

e) întocmirea de către administratorul judiciar și predarea către lichidator, în termen de maximum 10 zile de la intrarea în faliment, în cadrul procedurii generale, a unei liste cuprinzând numele și adresele creditorilor și toate creanțele acestora la data intrării în faliment, cu indicarea celor născute după deschiderea procedurii;

f) notificarea intrării în faliment.“

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 45 care consacră libertatea economică, ale art. 124 alin. (3) referitoare la independența judecătorilor și ale art. 135 alin. (1) și (2) privind economia și libertatea comerțului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului a fost abrogată prin Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prevederile referitoare la procedura intrării în faliment, din care făcea parte și textul de lege criticat, fiind preluate cu modificări. Astfel, Curtea Constituțională urmează a se pronunța asupra constituționalității dispozițiilor noii reglementări, respectiv ale art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006, întrucât soluția legislativă este, în principiu, aceeași cu cea dinaintea modificării.

Pe fondul cauzei, Curtea observă că asupra constituționalității dispozițiilor legale criticate s-a mai pronunțat, de exemplu prin Decizia nr. 190/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 24 mai 2005, sau prin Decizia nr. 656/2005, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 23 ianuarie 2006. Cu acele prilejuri, a statuat că „dispozițiile legale criticate au ca scop, ca și întreaga procedură instituită prin Legea nr. 64/1995, acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență, și, în același timp, pe un plan mai general, asanarea mediului comercial, ceea ce corespunde obligației statului înscrise în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție“.

Curtea a reținut, de asemenea, că „nici critica de neconstituționalitate întemeiată pe invocarea încălcării dispozițiilor art. 45 din Constituție nu poate fi primită. Accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate de textul constituțional în condițiile legii, iar nu prin încălcarea dispozițiilor legale care stabilesc obligațiile participanților la activitatea comercială“.

În ceea ce privește susținerea privind contrarietatea dintre textele de lege criticate și prevederile art. 124 alin. (3) din Constituție, conform cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, Curtea constată că judecătorul-sindic decide intrarea în faliment a debitorului, în baza unui raport întocmit de administratorul judiciar prin care se propune intrarea în procedura simplificată, potrivit dispozițiilor art. 54 din Legea nr. 85/2006, sau în baza unui raport asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția insolvenței debitorului, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, după ce, în prealabil, propunerea privind intrarea în faliment a debitorului, în procedura generală, a fost supusă aprobării adunării generale a creditorilor, conform prevederilor art. 59 și 60 din aceeași lege. Așadar, judecătorul-sindic analizează hotărârea adunării creditorilor de aprobare a raportului prin care se propune intrarea în faliment și, apreciind asupra situației de fapt prin raportare la prevederile legale, îndeplinește actul de justiție în mod imparțial și independent. De aceea, nu se poate susține că decizia sa ar fi determinată exclusiv de hotărârea adunării creditorilor, ci reprezintă rezultatul verificării măsurii în care această hotărâre îndeplinește condițiile prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 107 alin. (1) și (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koyo Romania” — S.A. în Dosarul nr. 381/3/2003 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 699

din 17 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 pct. 3
din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 pct. 3 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Gheorghe Șurlea în Dosarul nr. 106/F/2005/1/2006 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției și părțile Cicerone Mădularu și Gheorghe Bețeanu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul pe fond, autorul excepției de neconstituționalitate și părțile prezente solicită Curții să constate că, în urma modificării suferite prin adoptarea Legii nr. 85/2006, noua prevedere răspunde criticii formulate, astfel încât excepția a rămas fără obiect.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, întrucât soluția legislativă criticată nu a fost preluată de noua reglementare a Legii nr. 85/2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 106/F/2005/1/2006, **Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 pct. 3 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Gheorghe Șurlea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prevederile legale criticate reprezintă o gravă încălcare a drepturilor constituționale invocate, întrucât limitează în mod nepermis valorificarea creanțelor izvorâte din raporturi de muncă la plata acelor creanțe devenite exigibile cu cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii insolvenței.

Tribunalul Olt — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, textul de lege criticat a cărui soluție legislativă a fost preluată de art. 123 pct. 2 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă dispozițiile art. 122 pct. 3 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, care au următorul conținut: „*Creanțele vor fi plătite, în cazul falimentului, în următoarea ordine: [...]*”

3. creanțele izvorâte din raporturi de muncă, pe cel mult 6 luni anterioare deschiderii procedurii.”

Ulterior sesizării Curții, a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care a abrogat Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, dar care a preluat, parțial, dispoziții ale legii anterioare, printre care și cele cuprinse în art. 122 pct. 3, devenit art. 123 pct. 2, astfel: „*Creanțele vor fi plătite, în cazul falimentului, în următoarea ordine: [...]*”

2. creanțele izvorâte din raportul de muncă;”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încălcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1) care consacră universalitatea drepturilor și libertăților, ale art. 41 alin. (2) și (5) referitoare la protecția socială a muncii și ale art. 47 alin. (2) privitoare la nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului a fost abrogată prin Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prevederile referitoare la ordinea de plată a creanțelor, din care făcea parte și textul de lege criticat,

fiind preluate cu modificări. Însă, în cadrul noii reglementări, modificarea survenită răspunde criticii formulate de autorul excepției, în sensul că textul de lege actual nu mai limitează plata creanțelor izvorâte din raporturi de muncă doar la acele creanțe devenite exigibile cu cel mult 6 luni

anterioare deschiderii procedurii insolvenței. Prin urmare, ca efect al adoptării noii legi, critica de neconstituționalitate nu mai are obiect, astfel încât excepția urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 122 pct. 3 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Gheorghe Șurlea în Dosarul nr. 106/F/2005/1/2006 al Tribunalului Olt — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 703 din 19 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Gelu Grigoraș și Cristina Bric din București în Dosarul nr. 2.535/2005 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate ca fiind încălcate.

După încheierea dezbaterilor, doamna avocat Liliana Poenaru depune note scrise pentru autorii excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.535/2005, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Gelu Grigoraș și Cristina Bric într-o „cerere de chemare în judecată având ca obiect «rezoluțiune»».**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 „a fost adoptată în forma în care fusese depusă la Parlament, prin procedura aprobării tacite”, și „pe cale de consecință Legea nr. 219/2005 nu-și mai avea sensul”, deci „putem spune că a fost adoptată o lege al cărei obiect nu mai era în ființă”. Ca atare, consideră că sunt încălcate, în ordinea invocării lor, prevederile constituționale ale art. 114 privind „Delegarea legislativă”, devenit art. 115, 124, 51, 52, 21, 11, 20 și 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază (cu opinia separată a unui judecător) că Legea nr. 219/2005 „s-a dat cu nerespectarea dispozițiilor art. 115 pct. 5 din Constituție”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens arată, în esență, că prin numeroase decizii, de exemplu, prin deciziile nr. 333/2005, nr. 523/2004, nr. 585/2005, nr. 90/2006, nr. 137/2006, nr. 144/2006, nr. 193/2006 și nr. 229/2006, Curtea Constituțională a constatat că prevederile legii criticate nu vin în contradicție cu dispozițiile din Constituție.

Avocatul Poporului consideră că „Legea nr. 219/2005 a fost adoptată în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată“, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 90/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, sub aspectul procedurii de adoptare prin raportare la „dispozițiile art. 115 pct. 5 din Constituția României 2003“.

În acest sens, autorul excepției consideră că sunt încălcate, în ordinea invocării lor, prevederile constituționale ale art. 114 privind „*Delegarea legislativă*“ devenit art. 115, art. 124 privind „*Înfăptuirea justiției*“, art. 51 privind „*Dreptul de petiționare*“, art. 52 privind „*Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*“, art. 21 privind „*Accesul liber la justiție*“, art. 11 privind „*Dreptul internațional și dreptul intern*“,

art. 20 referitor la „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*“ și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind „*Dreptul la un proces echitabil*“.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

În opinia autorului excepției, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, pe care Legea nr. 219/2005 o aprobă, „a fost adoptată în forma în care fusese depusă la Parlament, prin procedura aprobării tacite“, și „pe cale de consecință“ „a fost adoptată o lege al cărei obiect nu mai era în ființă“.

Or, așa cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 90 din 7 februarie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II din Legea nr. 219/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 1 martie 2006, ordonanța de urgență aprobată prin legea criticată a fost emisă în baza art. 114 alin. (4) din Constituția României, înainte de revizuire, cu respectarea reglementărilor constituționale în vigoare la acea dată. Mai exact, Legea fundamentală nu prevedea un termen expres în care să fie aprobate sau respinse aceste acte normative, astfel încât, chiar dacă în prezent în Constituția revizuită există o astfel de prevedere, ea nu poate fi aplicată situațiilor existente anterior, întrucât aceasta ar însemna o aplicare retroactivă a legii, ceea ce contravine principiului constituțional al neretroactivității, consacrat în art. 15 alin. (2).

Cele statuate cu valoare de principiu prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice modificarea acestei jurisprudențe.

Mai mult, Legea nr. 219/2005 a fost adoptată de Parlament în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

Totodată, Curtea constată că celelalte prevederi constituționale invocate ca fiind încălcate — art. 124 privind „*Înfăptuirea justiției*“, art. 51 privind „*Dreptul de petiționare*“, art. 52 privind „*Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*“, art. 21 privind „*Accesul liber la justiție*“, art. 11 privind „*Dreptul internațional și dreptul intern*“, art. 20 referitor la „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*“ —, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind „*Dreptul la un proces echitabil*“ nu sunt incidente în cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Gelu Grigoraș și Cristina Bric din București în Dosarul nr. 2.535/2005 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 737

din 26 octombrie 2006

privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, modificată prin Legea nr. 247/2005, excepție ridicată de Rodica Bilcea în Dosarul nr. 7.227/2005 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 februarie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.227/2005, **Tribunalul Alba — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, modificată prin Legea nr. 247/2005.**

Excepția a fost ridicată de Rodica Bilcea într-o cauză civilă ce are ca obiect contestația formulată împotriva Deciziei nr. 909 din 7 noiembrie 2005, emisă de primarul municipiului Alba Iulia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine art. 44 și art. 148 alin. (2) din Constituție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece impune un termen de depunere a notificării. De asemenea, consideră că sunt încălcate dispozițiile art. 480 și 481 din Codul civil.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), precum și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, devenit art. 22 alin. (5) în urma republicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005.

Textul de lege criticat are următoarea redactare: *„Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent.”*

Prevederile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 148 alin. (2) referitoare la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, autorul excepției susține că sunt înfrânte și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin art. 22 și următoarele din Legea nr. 10/2001 a fost instituită o procedură administrativă ce are ca scop restituirea în natură a imobilelor — terenuri sau construcții — de către persoana juridică deținătoare, prin decizie sau dispoziție motivată a organelor sale de conducere.

Legiuitorul a circumscris exercitarea dreptului la restituire a imobilelor de respectarea unor termene, cum este și termenul de 6 luni, prevăzut de art. 22 alin. (1) din Legea nr. 10/2001, în interiorul căruia trebuie trimisă notificarea către persoana juridică deținătoare a imobilului.

Acest termen nu este, însă, de natură să aducă atingere dreptului de proprietate privată, așa cum susține autorul excepției de neconstituționalitate. În jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu în Decizia nr. 344 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 5 noiembrie 2003), s-a statuat că *„recunoașterea sine die a posibilității persoanei interesate de a declanșa procedura de recuperare a imobilelor preluate abuziv de către stat ar fi fost de natură să genereze un climat de insecuritate juridică în domeniul proprietății imobiliare (...).”*

Potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, exercitarea dreptului de proprietate trebuie să se facă în limitele legii, iar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, *„legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor*

dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat“.

În acest sens, s-a pronunțat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 557 din 25 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.056 din 26 noiembrie 2005, Decizia nr. 655 din 8 decembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Rodica Bilcea în Dosarul nr. 7.227/2005 al Tribunalului Alba — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 751

din 26 octombrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Ioan Speianu în Dosarul nr. 1.360/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.360/2006, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială**

din 23 ianuarie 2006, și Decizia nr. 388 din 9 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 12 iunie 2006, cu prilejul soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor alin. (1) și (5) ale art. 22 din Legea nr. 10/2001.

Aceste considerente își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Ioan Speianu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15, ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 20, precum și celor ale art. 41 alin. (1). În acest sens, arată că textul de lege criticat reprezintă o îngrădire a dreptului la muncă, pe criteriul vârstei, ceea ce este o discriminare de natură a încălca art. 16 alin. (1) din Constituție. Totodată, autorul excepției apreciază că art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 limitează accesul la profesia liberală a avocaturii, fără a avea la bază nici un motiv special, ceea ce încălcă art. 16 alin. (1), art. 41 alin. (1) și art. 53 din Constituție. Autorul excepției invocă în susținerea acesteia și Decizia Curții Constituționale nr. 45 din 2 mai 1995, prin care Curtea a constatat că stabilirea unei incompatibilități între exercitarea profesiei de avocat și calitatea de pensionar pentru limită de vârstă încălcă art. 16 din Constituție, fiind o discriminare în defavoarea pensionarului pentru limită de vârstă.

Instanța de judecată apreciază că textul de lege criticat este neconstituțional în raport cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 41 alin. (1).

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 513 din 20 iunie 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), precum și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, care au următorul conținut: *„Persoana care îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru a fi primită în profesia de avocat poate solicita aceasta cu cel puțin 5 ani înainte de împlinirea vârstei standard de pensionare în sistemul de pensii și asigurări sociale din care face parte.“*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15, privind universalitatea legii, ale art. 16 alin. (1) și (2), privind egalitatea în drepturi, ale art. 20, referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, și ale art. 41 alin. (1), referitoare la neîngrădirea dreptului la muncă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16¹ din Legea

nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Cu acel prilej Curtea a reținut că dispozițiile art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 instituie o condiție suplimentară pentru primirea în profesia de avocat, profesie liberală, a persoanelor care au atins o anumită vârstă și care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a fi primite în profesia de avocat, și anume de a solicita aceasta cu cel puțin 5 ani înainte de împlinirea vârstei standard de pensionare în sistemul de pensii și asigurări sociale din care fac parte. Curtea a constatat că această condiție suplimentară are în vedere, în mod exclusiv, un criteriu de vârstă, criteriu care nu poate constitui o justificare obiectivă și rațională cu privire la diferența de tratament juridic la care este supusă o anumită categorie de persoane. În acest context aplicarea unui astfel de criteriu încalcă principiul egalității consacrat de textul art. 16 alin. (1) din Constituție, chiar dacă art. 4 alin. (2) din Constituție nu include în mod expres vârsta în cadrul principiilor de nediscriminare. De altfel, enumerarea cuprinsă în art. 4 alin. (2) din Constituție are un caracter enunțiativ și nicidecum unul limitativ, având în vedere dispozițiile art. 20 alin. (1) din Constituție, raportate la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și ale art. 2 pct. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit cărora exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute să fie asigurată fără nici o discriminare ce ar putea rezulta din *„orice altă situație“* pe lângă criteriile de nediscriminare expres enumerate. În continuare Curtea a constatat că, deși instituirea unor condiții pentru primirea în profesia de avocat reprezintă opțiunea legiuitorului, astfel de condiții nu pot fi impuse cu scopul de a discrimina o anumită categorie de persoane — a persoanelor deja pensionate pentru limită de vârstă sau a celor care au mai puțin de 5 ani până la împlinirea vârstei de pensionare — în raport cu celelalte categorii de persoane, fără a exista vreo justificare rațională și obiectivă.

Potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, *„nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale“*, astfel încât excepția de neconstituționalitate a art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 este inadmisibilă.

Deoarece actul de sesizare a Curții Constituționale este din 5 iunie 2006, deci anterior deciziei de admitere din 20 iunie 2006, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16¹ din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Ioan Speianu în Dosarul nr. 1.360/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea amendamentelor convenite între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare prin scrisorile semnate la Zagreb, la 28 iunie și la 29 august 2006, și la București, la 14 iulie și la 13 septembrie 2006, la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind învățământul rural, semnat la București la 23 mai 2003

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele și al art. 6 alin. (2) din Legea nr. 441/2003 privind ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind învățământul rural, semnat la București la 23 mai 2003,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentele convenite între Guvernul României, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, prin scrisorile*) semnate la Zagreb, la 28 iunie și la 29 august 2006, și la București, la 14 iulie și la 13 septembrie 2006, la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind învățământul rural, semnat la București la 23 mai 2003, ratificat prin Legea nr. 441/2003.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu
Ministrul educației și cercetării,
Mihail Hărdău
p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat

București, 1 noiembrie 2006.
Nr. 1.557.

Banca Mondială
Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare
Asociația de Dezvoltare Internațională

Biroul Regional Europa Centrală și de Sud
Tgr. J.F. Kennedy 6B
Zagreb, 1000, Croația

Tel: (385) 1 235-7222
Fax: (385) 1 235-7293

28 iunie 2006

Excelenței Sale
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu,
ministrul finanțelor publice
București, România

Stimate domnule ministru,

România: Proiect privind învățământul rural (împrumutul nr. 4691-RO) — Amendament la Acordul de împrumut

Facem referire la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, pentru proiectul mai sus menționat, din 23 mai 2003 (*Acordul*), și la scrisoarea din 19 iunie 2006, de la domnul Claudiu Doltu, secretar de stat în cadrul Ministerului Finanțelor Publice, prin care se solicită anumite amendamente la Acord.

Suntem de acord cu solicitarea dumneavoastră și prin prezenta scrisoare amendăm Acordul după cum urmează:
— Sumele alocate fiecăreia dintre diferitele categorii în tabelul din paragraful 1 al anexei nr. 1 la Acord sunt realocate și procentul cheltuielilor care vor fi astfel finanțate în cadrul categoriei (5) (Granturi) s-a modificat după cum este indicat în anexa la prezenta scrisoare.

*) Conținutul scrisorilor reprezintă traducere oficială din limba engleză.

Vă rugăm să confirmați acceptul dumneavoastră cu privire la cele de mai sus, în numele României, prin semnarea, datarea și returnarea exemplarului inclus al acestei scrisori. Amendamentul va intra în vigoare la momentul primirii exemplarului contrasemnat al acestei scrisori.

Cu stimă,
Anand K. Seth,
director

Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare,

Unitatea pentru Țările Europei Centrale și de Sud
Regiunea Europa și Asia Centrală

AGREAT:
ROMÂNIA

De către: Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu,
reprezentant autorizat,
Funcția: ministrul finanțelor publice

Data: 14 iulie 2006

Copii pentru:

Excelența Sa Mihail Hărdău,
ministru
Ministerul Educației și Cercetării

Domnul Claudiu Doltu,
secretar de stat
Ministerul Finanțelor Publice

Domnul Jozsef Koto,
secretar de stat
Ministerul Educației și Cercetării

Doamna Carmen Ghiță,
șef serviciu
Ministerul Finanțelor Publice

Domnul Jan Willem van der Kaaij,
director executiv
Banca Mondială

ANEXĂ

Categoria	Sume alocate din împrumut (exprimate în dolari S.U.A.)	% de cheltuieli pentru a fi finanțat
(1) Lucrări	21.360.000	100% din cheltuieli externe și 80% din cheltuieli locale
(2) Bunuri, echipamente, materiale		
(a) în cadrul părții A.3 a Proiectului	5.060.000	100% din cheltuieli externe, 100% din cheltuieli locale (costuri franco-uzină) și
(b) în cadrul altor părți ale Proiectului	18.436.000	80% din cheltuieli locale pentru alte articole procurate pe plan local
(3) Servicii de consultanță (inclusiv servicii de audit)		
(a) în cadrul părții A.3 a Proiectului	3.425.000	75% din cheltuieli efectuate de consultanți locali și
(b) în cadrul altor părți ale Proiectului	3.464.000	84% din cheltuieli efectuate de consultanți străini
(4) Instruire		
(a) în cadrul părții A.3 a Proiectului	68.000	100% din cheltuieli externe și 75% din cheltuieli locale
(b) în cadrul altor părți ale Proiectului	687.000	
(5) Granturi	7.500.000	75% din cheltuieli referitoare la acordurile de grant care au intrat în vigoare înainte de 1 iulie 2006 și 100% din cheltuieli referitoare la acordurile de grant care au intrat în vigoare după această dată
(6) Nealocate	0	
TOTAL:	60.000.000	

Banca Mondială
Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare
Asociația de Dezvoltare Internațională

Biroul Regional Europa Centrală și de Sud
Tgr. J.F. Kennedy 6B
Zagreb, 1000, Croația

Tel: (385) 1 235-7222
Fax: (385) 1 235-7293

29 august 2006

Excelenței Sale
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu,
ministrul finanțelor publice
Ministerul Finanțelor Publice
București, România

Stimate domnule ministru,

România: Proiect privind învățământul rural (Împrumutul nr. 4691-RO) — Amendamentul nr. 2 la Acordul de împrumut

Facem referire la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, pentru proiectul mai sus menționat, din 23 mai 2003 (*Acordul*), așa cum a fost acesta amendat prin scrisoarea din 28 iunie 2006 și scrisoarea din 19 iunie 2006, de la domnul Claudiu Doltu, secretar de stat în cadrul Ministerului Finanțelor Publice, prin care se solicită anumite amendamente la Acord.

Suntem de acord cu solicitarea dumneavoastră și prin prezenta scrisoare amendăm Acordul după cum urmează:

— Secțiunea 1.01 din Acord se amendează și va avea următorul cuprins:

„Secțiunea 1.01. «Condițiile generale aplicabile acordurilor de împrumut și garanție pentru împrumuturi într-o singură valută» ale Băncii, din data de 30 mai 1995 (după cum au fost amendate până în 6 octombrie 1999), cu modificările stipulate mai jos (*Condițiile generale*), constituie parte integrantă a acestui acord:

(a) Secțiunea 5.08 din Condițiile generale se amendează și va avea următorul cuprins:

«Secțiunea 5.08. Tratamentul fiscal

În afara cazurilor când se stipulează altfel în Acordul de împrumut, tranșele împrumutului pot fi trase pentru a plăti impozite și taxe impuse de sau pe teritoriul Împrumutatului sau Garantului pe bunurile ori serviciile care urmează să fie finanțate în cadrul împrumutului sau la importul lor, fabricarea, achiziția ori furnizarea acestora. Finanțarea unor astfel de impozite și taxe face obiectul politicii Băncii de a solicita economii și eficiență în utilizarea tranșelor din împrumuturile sale. În acest scop, dacă Banca, în orice moment, va stabili că suma reprezentând orice impozite și taxe impuse pe sau în legătură cu orice articol care urmează să fie finanțat din tranșele împrumutului este excesivă sau nerezonabilă în orice alt mod, Banca poate, prin notificarea Împrumutatului, să ajusteze procentajul pentru tragere stabilit sau la care se face referire în legătură cu un astfel de articol în Acordul de împrumut, astfel cum este cerut pentru a fi în concordanță cu o astfel de politică a Băncii.»

Vă rugăm să confirmați acceptul dumneavoastră cu privire la cele de mai sus, în numele României, prin semnarea, datarea și returnarea exemplarului inclus al acestei scrisori. Amendamentul va intra în vigoare cu data de 1 iulie 2006, la momentul primirii exemplarului contrasemnat al acestei scrisori.

Cu stimă,

Hermann von Gersdorff,

director executiv

Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare,

Europa Centrală și de Sud

Regiunea Europa și Asia Centrală

AGREAT:

ROMÂNIA

De către: Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu,

reprezentant autorizat,

Funcția: ministrul finanțelor publice

Data: 13 septembrie 2006

Copii pentru:

Excelența Sa Mihail Hărdău,
ministru

Ministerul Educației și Cercetării

Domnul Dumitru Matei,
secretar de stat

Ministerul Educației și Cercetării

Domnul Ștefan Petrescu,
director general

Ministerul Finanțelor Publice

Doamna Carmen Ghiță,
șef serviciu

Ministerul Finanțelor Publice

Domnul Jan Willem van der Kaaij,
director executiv

Banca Mondială

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 626/1998
privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române – AFER**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 32 alin. (1) din Legea nr. 55/2006 privind siguranța feroviară,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 1 octombrie 1998, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — (1) Autoritatea Feroviară Română — AFER, denumită în continuare *AFER*, instituție publică finanțată din venituri proprii, este organismul tehnic specializat al Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului în domeniul feroviar și de transport cu metroul.

(2) AFER este desemnată să asigure, în principal, următoarele activități:

a) autorizarea în materie de siguranță a administratorilor de infrastructură feroviară;

b) licențierea și certificarea în materie de siguranță a operatorilor de transport feroviar;

c) investigarea și cercetarea accidentelor și incidentelor feroviare;

d) evaluarea și supravegherea constituenților de interoperabilitate și a subsistemelor de natură structurală ale sistemului feroviar;

e) supravegherea respectării condițiilor pentru realizarea interoperabilității sistemului feroviar transeuropean convențional și de mare viteză pe teritoriul României;

f) controlul și inspecția de stat în transportul feroviar și cu metroul;

g) monitorizarea, promovarea și dezvoltarea cadrului de reglementare în domeniul siguranței feroviare;

h) autorizarea și supravegherea tehnică a furnizorilor interni de produse și servicii în domeniul feroviar;

i) activitate specifică tip registru feroviar, constând în principal în înmatricularea materialului rulant și în evidența infrastructurii feroviare publice;

j) organizarea examenelor și emiterea autorizațiilor, atestatorilor și a certificatelor, după caz, pentru personalul din sistemul feroviar.

(3) În cadrul AFER funcționează 4 organisme independente cu activitate permanentă, prevăzute de Legea nr. 55/2006 privind siguranța feroviară:

a) Autoritatea de Siguranță Feroviară Română, denumită în continuare *ASFR*;

b) Organismul Notificat Feroviar Român, denumit în continuare *ONFR*;

c) Organismul de Investigare Feroviar Român, denumit în continuare *OIFR*;

d) Organismul de Licențe Feroviare Român, denumit în continuare *OLFR*.

(4) Atribuțiile și modul de organizare și funcționare ale AFER sunt stabilite în regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 1.

(5) Atribuțiile ASFR sunt stabilite în regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 1 la Regulamentul de organizare și funcționare al AFER.

(6) Atribuțiile ONFR sunt stabilite în regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 2 la Regulamentul de organizare și funcționare al AFER.

(7) Atribuțiile OIFR sunt stabilite în regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 3 la Regulamentul de organizare și funcționare al AFER.

(8) Atribuțiile OLFR sunt stabilite în regulamentul de organizare și funcționare prevăzut în anexa nr. 4 la Regulamentul de organizare și funcționare al AFER.

(9) AFER este finanțată din venituri proprii realizate din prestații de servicii specifice pe bază de tarife stabilite în condițiile legii, precum și din desfășurarea altor activități privind valorificarea unor produse din activități proprii și conexe, chirii, prestații editoriale, studii, proiecte, expertize tehnice, lucrări, alte prestări de servicii, exploatarea unor bunuri pe care le are în administrare și altele asemenea.“

2. Alineatul (5) al articolului 2 va avea următorul cuprins:

„(5) Pentru exercitarea atribuțiilor specifice care decurg din prezenta hotărâre, parcul normat al AFER se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului.“

3. După alineatul (2) al articolului 4 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Directorii organismelor independente prevăzute la art. 1 alin. (3) sunt membri în Consiliul de conducere al AFER.“

4. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Conducerea ASFR este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte este directorul ASFR, salariat al ASFR, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(2) Conducerea ONFR este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte este directorul ONFR, salariat al ONFR, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Conducerea OIFR este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte este directorul OIFR, salariat al OIFR, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(4) Conducerea OLFRR este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte este directorul OLFRR, salariat al OLFRR, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(5) Membrii comitetelor directoare sunt specialiști din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, numiți și revocați prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.“

5. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Directorul general și ceilalți membri ai consiliului de conducere sunt numiți și revocați prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.“

6. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Pentru respectarea cerințelor privind securitatea transportului feroviar și cu metroul, în activitățile de construire, reparare, întreținere și exploatare a materialului rulant și a infrastructurii feroviare se vor utiliza numai produse, servicii, precum și personal pentru care AFER a eliberat, după caz, certificate, atestate, autorizații și/sau licențe, dacă prin reglementări interne sau internaționale nu se prevede altfel.“

7. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — În exercitarea atribuțiilor de control și inspecție de stat, personalul de specialitate al AFER și, după caz, personalul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului are drept de acces și control pe toate mijloacele de transport feroviar și pe metrou, în unitățile cu specific feroviar care funcționează sub autoritatea sau în subordinea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, în unitățile operatorilor de transport feroviar și ale operatorilor de manevră feroviară, în unitățile administratorilor și deținătorilor de infrastructură feroviară, linii ferate industriale sau material rulant, precum și în unitățile operatorilor economici care furnizează produse sau prestează servicii pentru calea ferată și metrou, pe baza legitimației speciale emise și în condițiile stabilite de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului.“

8. La anexa nr. 1, articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — AFER este instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, finanțată din venituri proprii, care își desfășoară activitatea potrivit reglementărilor în vigoare și ale prezentului regulament de organizare și funcționare.“

9. La anexa nr. 1, după articolul 3 se introduce un nou articol, articolul 3¹, cu următorul cuprins:

„Art. 3¹. — În cadrul AFER funcționează 4 organisme independente, prevăzute de Legea nr. 55/2006 privind siguranța feroviară, ale căror atribuții sunt prevăzute în anexele nr. 1—4 care fac parte integrantă din prezentul regulament de organizare și funcționare.“

10. La anexa nr. 1, articolul 4 va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — AFER, prin compartimentele sale, altele decât cele 4 organisme prevăzute la art. 3¹, are următoarele atribuții:

a) certifică produse, servicii și sisteme ale calității din domeniul mediului, respectiv al securității și sănătății

ocupationale, precum și în alte domenii pentru care este acreditată la nivel național sau internațional;

b) efectuează instruirea periodică în vederea atestării, pentru personalul cu responsabilități în cadrul sistemelor de management al calității, mediului, securității și sănătății ocupationale, precum și al altora asemenea, din unitățile de construire, reparare, întreținere, verificare tehnică și exploatare a materialului rulant și a infrastructurii feroviare și din alte domenii pentru care a fost acreditată la nivel național;

c) efectuează studii și cercetări în domeniul feroviar, cu prioritate pentru programele naționale de cercetare;

d) acordă asistență tehnică de specialitate și efectuează expertize în domeniul transporturilor feroviare, cu metroul și urban pe șine;

e) asigură evidența și păstrarea normelor, reglementărilor, specificațiilor, instrucțiunilor, metodologiilor, procedurilor și prescripțiilor aferente domeniului său de activitate;

f) editează, traduce, multiplică, tipărește și comercializează reglementări tehnice, publicații și lucrări proprii, specifice domeniului său de activitate;

g) publică periodic lista cuprinzând persoanele juridice și fizice cărora AFER, prin organismele care funcționează în cadrul său, le-a eliberat, le-a retras sau le-a suspendat licențe, certificate, atestate, autorizații, documente de omologare sau altele asemenea;

h) alte atribuții specifice domeniului său de activitate, date în competența sa prin acte normative.“

11. La anexa nr. 1, articolul 5 se abrogă.

12. La anexa nr. 1, articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Structura organizatorică a AFER se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, asigurându-se reprezentare în teritoriu în structura organizatorică a ASFR, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.“

13. La anexa nr. 1, articolul 10 se abrogă.

14. La anexa nr. 1, după alineatul (2) al articolului 11 se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Directorii organismelor independente prevăzute la art. 3¹ sunt membri în Consiliul de conducere al AFER.“

15. La anexa nr. 1, articolul 12 se abrogă.

16. La anexa nr. 1, articolul 13 va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — Directorul general al AFER și ceilalți membri ai Consiliului de conducere al AFER sunt numiți și revocați prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.“

17. La anexa nr. 1, articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Salarizarea directorului general al AFER și indemnizațiile membrilor Consiliului de conducere al AFER se stabilesc prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.“

18. La anexa nr. 1, litera c) a articolului 18 va avea următorul cuprins:

„c) asigură conducerea executivă a AFER;“

19. La anexa nr. 1, alineatul (2) al articolului 19 va avea următorul cuprins:

„(2) Ședința este condusă de președinte, iar în lipsa acestuia, de un membru al consiliului de conducere,

delegat de către președinte conform regulamentului consiliului de conducere.“

20. **Anexa nr. 1 „Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Feroviare Române — AFER“ la Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 se completează cu anexele nr. 1—4, al căror conținut este prevăzut în anexele nr. 1—4 la prezenta hotărâre.**

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 1 octombrie 1998, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul transporturilor, construcțiilor și turismului,
Radu Mircea Berceanu
Ministrul muncii, solidarității sociale și familiei,
Gheorghe Barbu
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 1 noiembrie 2006.
Nr. 1.561.

ANEXA Nr. 1

REGULAMENT
de organizare și funcționare al Autorității de Siguranță Feroviară Română — ASFR

CAPITOLUL I
Prevederi generale

Art. 1. — Autoritatea de Siguranță Feroviară Română, denumită în continuare *ASFR*, înființată potrivit Legii nr. 55/2006 privind siguranța feroviară, este un organism independent care funcționează în cadrul Autorității Feroviare Române — AFER.

Art. 2. — ASFR este independentă în ceea ce privește organizarea, structura juridică și procesul decizional față de orice operator de transport feroviar, administrator de infrastructură feroviară, solicitant și entitate achiziitoare.

CAPITOLUL II
Atribuții

Art. 3. — (1) ASFR are atribuțiile stabilite în art. 16 alin. (2) din Legea nr. 55/2006.

(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite, ASFR este desemnată să efectueze următoarele activități:

a) autorizează punerea în funcțiune a subsistemelor structurale ce constituie sistemul feroviar de mare viteză transeuropean, în conformitate cu art. 14 din Hotărârea Guvernului nr. 1.533/2003 privind interoperabilitatea sistemului de transport feroviar de mare viteză, și verifică exploatarea și întreținerea acestora în conformitate cu cerințele esențiale relevante;

b) autorizează punerea în funcțiune a subsistemelor structurale ce constituie sistemul feroviar convențional transeuropean, în conformitate cu art. 14 din Hotărârea Guvernului nr. 850/2003 privind interoperabilitatea sistemului de transport feroviar convențional din România cu sistemul de transport feroviar convențional transeuropean, și verifică exploatarea și întreținerea acestora în conformitate cu cerințele esențiale relevante;

c) autorizează punerea în funcțiune și introducerea în circulație a unui material rulant nou și modificat substanțial, care nu este acoperit de o specificație tehnică pentru interoperabilitate;

d) supraveghează conformitatea constituenților de interoperabilitate cu cerințele esențiale cerute în

conformitate cu hotărârile Guvernului nr. 1.533/2003 și nr. 850/2003;

e) supraveghează înregistrarea corectă a materialului rulant și a infrastructurii feroviare și se asigură de faptul că informațiile privind siguranța din registrele naționale, instituite în conformitate cu hotărârile Guvernului nr. 1.533/2003 și nr. 850/2003, sunt precise și actualizate;

f) emite și reînnoiește certificatele de siguranță pentru operatorii de transport feroviar, modifică și revocă părțile relevante ale acestora;

g) emite și reînnoiește autorizațiile de siguranță pentru administratorii de infrastructură din România, modifică și revocă părțile relevante ale acestora;

h) certifică sistemul de management al siguranței al administratorilor de infrastructură din România și al operatorilor de transport feroviar;

i) certifică acceptarea dispozițiilor adoptate de administratorii de infrastructură feroviară pentru îndeplinirea cerințelor specifice necesare pentru garantarea siguranței infrastructurii feroviare la nivelul proiectării, întreținerii și exploatarea acesteia, inclusiv întreținerea și exploatarea sistemului de control al traficului și de semnalizare, dacă este cazul;

j) certifică acceptarea dispozițiilor adoptate de operatorii de transport feroviar pentru a îndeplini cerințele specifice necesare pentru funcționarea sigură a rețelei implicate;

k) monitorizează, promovează și armonizează cadrul de reglementare în domeniul siguranței feroviare, inclusiv sistemul de norme naționale de siguranță feroviară, în concordanță cu cel adoptat de Uniunea Europeană. În acest sens, în principal, elaborează și/sau avizează, după caz, și supune spre aprobare Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului:

(i) reglementările specifice destinate asigurării compatibilității sistemului național de transport feroviar cu sistemele internaționale de transport;

(ii) reglementările specifice privind siguranța feroviară și cu metroul, precum și pentru transportul multimodal și combinat;

- (iii) reglementările specifice pentru efectuarea transporturilor de mărfuri periculoase;
- (iv) reglementările specifice pentru autorizarea, certificarea și atestarea personalului din transportul feroviar și cu metroul;

l) efectuează controlul și inspecția de stat în transportul feroviar și cu metroul, cu privire la siguranța circulației feroviare, la securitatea transporturilor și la calitatea serviciilor publice, în ceea ce privește:

- (i) respectarea reglementărilor interne și internaționale în transportul feroviar și cu metroul;
- (ii) respectarea reglementărilor specifice privind siguranța circulației feroviare, securitatea transporturilor, protecția mediului și calitatea serviciilor publice în transportul feroviar și cu metroul;
- (iii) respectarea normelor tehnice obligatorii în activitățile de construire, modernizare, exploatare, întreținere, reparare și verificare tehnică a materialului rulant și a infrastructurii feroviare;
- (iv) îndeplinirea condițiilor stabilite în certificatele și autorizațiile de siguranță, precum și faptul că administratorii de infrastructură și operatorii de transport feroviar funcționează în conformitate cu cerințele legislației specifice comunitare sau naționale;
- (v) îndeplinirea condițiilor stabilite în autorizațiile de exploatare a liniilor ferate industriale;

m) supraveghează din punct de vedere al siguranței furnizorii feroviari;

n) cercetează accidentele feroviare și finalizează cercetarea celorlalte evenimente feroviare, în caz de divergență, inclusiv în activitatea de transport cu metroul;

o) avizează OIFR despre producerea evenimentelor feroviare;

p) poate participa, la solicitarea OIFR, la investigările efectuate de acest organism;

q) autorizează transportul public cu metroul și emite autorizațiile de transport;

r) autorizează stațiile de cale ferată și emite autorizațiile de funcționare;

s) autorizează exploatarea liniilor ferate industriale și emite autorizațiile de exploatare;

t) asigură organizarea examenelor și emiterea de autorizații, atestate și certificate pentru personalul din transportul feroviar și cu metroul;

u) asigură pregătirea profesională, certificarea consilierilor pentru mărfurile periculoase și emite certificate;

v) întocmește anual un raport privind activitățile sale desfășurate în anul precedent, pe care îl publică în Buletinul AFER și pe site-ul propriu și îl transmite Agenției Feroviare Europene cel mai târziu până la data de 30 septembrie;

w) pune la dispoziție solicitanților documente de îndrumare privind cerințele pentru activitățile de autorizare, certificare și atestare, conform obiectului de activitate;

x) alte atribuții specifice domeniului său de activitate, date în competența sa prin acte normative.

CAPITOLUL III

Organele de conducere ale ASFR

Art. 4. — (1) Conducerea ASFR este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte

este directorul ASFR, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(2) Membrii comitetului director sunt specialiști din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, numiți și revocați prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Salarizarea directorului ASFR și indemnizațiile membrilor comitetului director se stabilesc prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(4) Directorul ASFR nu beneficiază de indemnizație pentru activitatea în cadrul comitetului director.

Art. 5. — Comitetul director al ASFR are, în principal, următoarele atribuții și competențe:

a) aprobă regulamentul propriu de funcționare;

b) propune structura organizatorică a ASFR și o înaintează spre avizare Consiliului de conducere al AFER;

c) avizează strategia de modernizare și dezvoltare a ASFR;

d) aprobă raportul anual al activităților desfășurate de ASFR;

e) aprobă trimiterea la Agenția Feroviară Europeană a raportului anual al activităților desfășurate de ASFR;

f) analizează și urmărește autorizarea punerii în funcțiune a subsistemelor structurale ce constituie sistemul feroviar, în conformitate cu art. 14 din Hotărârea Guvernului nr. 1.533/2003 și cu art. 14 din Hotărârea Guvernului nr. 850/2003, și verifică exploatarea și întreținerea acestora în conformitate cu cerințele esențiale relevante;

g) analizează și urmărește supravegherea conformității constituenților de interoperabilitate cu cerințele esențiale, prevăzută de hotărârile Guvernului nr. 850/2003 și nr. 1.533/2003;

h) analizează și urmărește autorizarea introducerii în circulație a materialului rulant nou sau substanțial modificat care încă nu este acoperit de o specificație tehnică de interoperabilitate (STI);

i) analizează și urmărește emiterea, reînnoirea, modificarea și revocarea părților relevante din certificatele de siguranță și autorizațiile de siguranță acordate și faptul că administratorii de infrastructură și operatorii de transport feroviar funcționează în conformitate cu cerințele dreptului comunitar sau național;

j) analizează și urmărește supravegherea înregistrării corecte a materialului rulant și a infrastructurii feroviare și asigurarea faptului că informațiile privind siguranța din registrele naționale, instituite în conformitate cu prevederile hotărârilor Guvernului nr. 850/2003 și nr. 1.533/2003, sunt precise și actualizate;

k) propune acțiunile ASFR necesar a fi susținute pentru aprobare de către Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului;

l) propune acțiunile ASFR necesar a fi susținute pentru aprobare în cadrul Consiliului de conducere al AFER;

m) alte atribuții date în competența sa prin acte normative.

Art. 6. — (1) Comitetul director se întrunește lunar sau ori de câte ori este necesar, la cererea președintelui sau a cel puțin 2 membri.

(2) Ședința este condusă de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru al comitetului director delegat de președinte.

(3) Ședințele comitetului director pot avea loc în situația în care la acestea participă cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor comitetului.

(4) Hotărârile comitetului director se iau cu majoritatea voturilor membrilor acestuia.

Art. 7. — Directorul ASFR asigură conducerea executivă a ASFR.

CAPITOLUL IV

Structura organizatorică

Art. 8. — Structura organizatorică a ASFR se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, asigurându-se și reprezentare în teritoriu, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

ANEXA Nr. 2

REGULAMENT

de organizare și funcționare al Organismului Notificat Feroviar Român

CAPITOLUL I

Prevederi generale

Art. 1. — Organismul Notificat Feroviar Român, denumit în continuare *ONFR*, înființat potrivit Legii nr. 55/2006 privind siguranța feroviară, este un organism independent care funcționează în cadrul Autorității Feroviare Române — AFER.

Art. 2. — *ONFR* este independent în ceea ce privește organizarea, structura juridică și procesul decizional față de orice operator de transport feroviar, administrator de infrastructură feroviară, solicitant de certificare și entitate achizițoare.

CAPITOLUL II

Atribuții

Art. 3. — (1) *ONFR* are atribuțiile stabilite în art. 16 alin. (6) din Legea nr. 55/2006.

(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite, *ONFR* este desemnat să efectueze următoarele activități:

a) aplică procedurile de evaluare a conformității sau a aptitudinilor de utilizare a constituenților de interoperabilitate a sistemului de transport feroviar convențional și de mare viteză și emite certificate de conformitate;

b) stabilește modulele sau combinația de module specifice pentru aplicarea procedurilor de verificare de conformitate a subsistemelor de natură structurală ale sistemului de transport feroviar convențional și de mare viteză și emite certificate de conformitate;

c) publică periodic informațiile relevante referitoare la:
— cererile primite pentru verificarea de conformitate;
— certificatele de conformitate emise;

— certificatele de conformitate suspendate/retrase;

d) întocmește, publică periodic și actualizează anual registrele infrastructurii și materialului rulant;

e) efectuează omologarea tehnică de tip a vehiculelor de transport feroviar și cu metroul, precum și de transport urban pe șine și emite documente specifice;

f) elaborează reglementări specifice privind înmatricularea materialului rulant;

g) înmatriculează materialul rulant și emite documente specifice;

h) certifică/omologhează materialele, componentele și echipamentele utilizate la construirea, modernizarea, repararea, întreținerea și exploatarea materialului rulant și a infrastructurii feroviare și, după caz, elaborează acorduri tehnice pentru acestea;

i) determină constituenții de interoperabilitate și interfețele care fac obiectul specificațiilor europene, altele decât STI, inclusiv al normelor europene aplicabile la nivel național;

j) stabilește strategia de implementare a STI în sistemul de transport feroviar din România;

k) elaborează norme tehnice pentru construcția, modernizarea, repararea și întreținerea infrastructurii feroviare și a materialului rulant;

l) elaborează acorduri tehnice pentru tehnologiile specifice construirii, modernizării, reparării și întreținerii infrastructurii feroviare;

m) avizează documentațiile tehnice pentru construirea sau modernizarea materialului rulant și a infrastructurii utilizate în transportul feroviar și cu metroul;

n) autorizează, din punct de vedere tehnic, operatorii economici care efectuează lucrările de construcție, modernizare, reparare și întreținere a elementelor infrastructurii feroviare și a materialului rulant;

o) autorizează din punct de vedere tehnic furnizorii interni de produse și servicii în domeniul feroviar;

p) efectuează verificări și încercări de laborator pentru determinarea conformității produselor și serviciilor, din punct de vedere al caracteristicilor și parametrilor determinanți, pentru siguranța circulației, protecția vieții și a mediului înconjurător, aferente transportului feroviar, cu metroul și transportului urban pe șine;

q) autorizează/atestă laboratoarele de încercări, precum și standurile și dispozitivele speciale, utilizate la verificarea și ținerea sub control a unor caracteristici determinante pentru securitatea transporturilor feroviare, în procesele de construire, reparare, întreținere, verificare tehnică și exploatarea a materialului rulant și a infrastructurii feroviare și emite documente specifice;

r) alte atribuții specifice domeniului său de activitate, date în competența sa prin acte normative.

CAPITOLUL III

Organele de conducere ale ONFR

Art. 4. — (1) Conducerea *ONFR* este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte este directorul *ONFR*, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(2) Membrii comitetului director sunt specialiști din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, numiți și revocați prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Salarizarea directorului *ONFR* și indemnizațiile membrilor comitetului director se stabilesc prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(4) Directorul *ONFR* nu beneficiază de indemnizație pentru activitatea în cadrul comitetului director.

Art. 5. — Comitetul director al ONFR are, în principal, următoarele atribuții și competențe:

- a) aprobă regulamentul propriu de funcționare;
- b) propune structura organizatorică a ONFR și o înaintează spre avizare Consiliului de conducere al AFER;
- c) avizează strategia de modernizare și dezvoltare a ONFR;
- d) aprobă raportul anual al activităților desfășurate de ONFR;
- e) aprobă trimiterea raportului anual al activităților desfășurate de ONFR la instituțiile corespondente ale Uniunii Europene sau ale statelor membre ale Uniunii Europene, în conformitate cu reglementările dreptului comunitar;
- f) avizează dezvoltarea cadrului de reglementare în domeniul interoperabilității feroviare;
- g) avizează strategia generală privind introducerea interoperabilității feroviare;
- h) analizează și urmărește realizarea programelor naționale privind introducerea interoperabilității feroviare;
- i) analizează și urmărește desfășurarea activităților ONFR;
- j) propune acțiunile ONFR necesar a fi susținute pentru aprobare de către Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului;

k) propune acțiunile ONFR necesar a fi susținute pentru aprobare în cadrul Consiliului de conducere al AFER;

l) alte atribuții date în competența sa prin acte normative.

Art. 6. — (1) Comitetul director al ONFR se întrunește lunar sau ori de câte ori este necesar, la cererea președintelui sau a cel puțin 2 membri.

(2) Ședința este condusă de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru al comitetului director delegat de președinte.

(3) Ședințele comitetului director pot avea loc în situația în care la acestea participă cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor comitetului.

(4) Hotărârile comitetului director se iau cu majoritatea voturilor membrilor acestuia.

Art. 7. — Directorul ONFR asigură conducerea executivă a ONFR.

CAPITOLUL IV

Structura organizatorică

Art. 8. — Structura organizatorică a ONFR se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

ANEXA Nr. 3

REGULAMENT

de organizare și funcționare al Organismului de Investigare Feroviar Român

CAPITOLUL I

Prevederi generale

Art. 1. — Organismul de Investigare Feroviar Român, denumit în continuare *OIFR*, înființat potrivit Legii nr. 55/2006 privind siguranța feroviară, este un organism independent care funcționează în cadrul Autorității Feroviare Române — AFER.

Art. 2. — OIFR este independent în ceea ce privește organizarea, structura juridică și procesul decizional față de orice administrator de infrastructură, operator de transport feroviar, organism de tarifare, organism de repartizare și organism notificat, precum și de orice parte ale cărei interese ar putea intra în conflict cu sarcinile încredințate OIFR.

CAPITOLUL II

Atribuții

Art. 3. — (1) OIFR are atribuțiile stabilite în art. 21 alin. (1) din Legea nr. 55/2006.

(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite, OIFR este desemnat să efectueze următoarele activități:

- a) investighează accidentele feroviare grave;
- b) investighează alte accidente și incidente care în condiții ușor diferite ar fi putut duce la accidente grave;
- c) investighează defecțiunile tehnice ale subsistemelor de natură structurală sau ale componentelor de interoperabilitate ai sistemelor feroviare de mare viteză sau convenționale europene;

d) poate cere sau oferi asistență organismelor de investigare similare din alte state membre ale Uniunii Europene sau din partea Agenției Feroviare Europene pentru oferirea de competențe ori pentru desfășurarea de inspecții tehnice, analize sau evaluări;

e) întocmește anual un raport privind activitățile sale desfășurate în anul precedent, pe care îl publică în Buletinul AFER și pe site-ul propriu și îl transmite Agenției Feroviare Europene cel mai târziu până la data de 30 septembrie; de asemenea, publică rapoartele finale ale investigațiilor efectuate în Buletinul AFER și pe site-ul propriu și le transmite la Agenția Feroviară Europeană;

f) alte atribuții specifice domeniului său de activitate, date în competența sa prin acte normative.

(3) În exercitarea atribuțiilor de investigare a accidentelor și incidentelor feroviare, personalul de specialitate al OIFR are drept de acces pe toate mijloacele de transport feroviar, în unitățile cu specific feroviar care funcționează sub autoritatea sau în subordinea Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, în unitățile operatorilor de transport feroviar și ale operatorilor de manevră feroviară, în unitățile administratorilor și deținătorilor de infrastructură feroviară sau de linii ferate industriale, precum și în unitățile operatorilor economici care furnizează produse sau prestează servicii pentru calea ferată, pe baza legitimației speciale emise și în condițiile stabilite de Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului.

CAPITOLUL III

Organele de conducere ale OIFR

Art. 4. — (1) Conducerea OIFR este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte este directorul OIFR, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(2) Membrii comitetului director sunt specialiști din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, numiți și revocați prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Salarizarea directorului OIFR și indemnizațiile membrilor comitetului director se stabilesc prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(4) Directorul OIFR nu beneficiază de indemnizație pentru activitatea în cadrul comitetului director.

Art. 5. — Comitetul director al OIFR are, în principal, următoarele atribuții și competențe:

- a) aprobă regulamentul propriu de funcționare;
- b) propune structura organizatorică a OIFR și o înaintează spre avizare Consiliului de conducere al AFER;
- c) avizează strategia de modernizare și dezvoltare a OIFR;
- d) aprobă raportul anual al activităților desfășurate de OIFR;
- e) aprobă trimiterea la Agenția Feroviară Europeană a raportului anual al activităților desfășurate de OIFR;

f) avizează dezvoltarea cadrului de reglementare în domeniul accidentelor și incidentelor feroviare;

g) analizează și urmărește desfășurarea activităților OIFR;

h) propune acțiunile OIFR necesar a fi susținute pentru aprobare de către Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului;

i) propune acțiunile OIFR necesar a fi susținute pentru aprobare în cadrul Consiliului de conducere al AFER;

j) alte atribuții date în competența sa prin acte normative.

Art. 6. — (1) Comitetul director al OIFR se întrunește lunar sau ori de câte ori este necesar, la cererea președintelui sau a cel puțin 2 membri.

(2) Ședința este condusă de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru al comitetului director delegat de președinte.

(3) Ședințele comitetului director pot avea loc în situația în care la acestea participă cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor comitetului.

(4) Hotărârile comitetului director se iau cu majoritatea voturilor membrilor acestuia.

Art. 7. — Directorul OIFR asigură conducerea executivă a OIFR.

CAPITOLUL IV

Structura organizatorică

Art. 8. — Structura organizatorică a OIFR se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

ANEXA Nr. 4

REGULAMENT**de organizare și funcționare al Organismului de Licențe Feroviare Român**

CAPITOLUL I

Prevederi generale

Art. 1. — Organismul de Licențe Feroviare Român, denumit în continuare *OLFR*, înființat potrivit Legii nr. 55/2006 privind siguranța feroviară, este un organism independent care funcționează în cadrul Autorității Feroviare Române — AFER.

Art. 2. — OLFR este independent în ceea ce privește organizarea, structura juridică și procesul decizional față de orice operator de transport feroviar sau operator economic care efectuează astfel de servicii.

CAPITOLUL II

Atribuții

Art. 3. — (1) OLFR are atribuțiile stabilite în art. 29 alin. (3) din Legea nr. 55/2006.

(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor stabilite, OLFR este desemnat să efectueze următoarele activități:

- a) acordă licențe operatorilor care efectuează transport feroviar;
- b) acordă licențe operatorilor care efectuează manevră feroviară;

c) întocmește anual un raport privind activitățile desfășurate în anul precedent, pe care îl publică în Buletinul AFER și pe site-ul propriu;

d) publică periodic lista operatorilor și intermediarilor de transport feroviar licențiați;

e) alte atribuții specifice domeniului său de activitate, date în competența sa prin acte normative.

CAPITOLUL III

Organele de conducere ale OLFR

Art. 4. — (1) Conducerea OLFR este exercitată de un comitet director compus din 5 persoane, al cărui președinte este directorul OLFR, numit prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(2) Membrii comitetului director sunt specialiști din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, numiți și revocați prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3) Salarizarea directorului OLFR și indemnizațiile membrilor comitetului director se stabilesc prin ordin al

ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(4) Directorul OLFR nu beneficiază de indemnizație pentru activitatea în cadrul comitetului director.

Art. 5. — Comitetul director al OLFR are, în principal, următoarele atribuții și competențe:

a) aprobă regulamentul propriu de funcționare;

b) propune structura organizatorică a OLFR și o înaintează spre avizare Consiliului de conducere al AFER;

c) avizează strategia de modernizare și dezvoltare a OLFR;

d) aprobă raportul anual al activităților desfășurate de OLFR;

e) aprobă trimiterea raportului anual al activităților desfășurate de OLFR la instituțiile corespondente ale Uniunii Europene sau ale statelor membre ale Uniunii Europene, în conformitate cu reglementările dreptului comunitar;

f) avizează dezvoltarea cadrului de reglementare în domeniul acordării licențelor feroviare;

g) analizează și urmărește desfășurarea activităților OLFR;

h) propune acțiunile OLFR necesar a fi susținute pentru aprobare de către Ministerul Transporturilor, Construcțiilor și Turismului;

i) propune acțiunile OLFR necesar a fi susținute pentru aprobare în cadrul Consiliului de conducere al AFER;

j) alte atribuții date în competența sa prin acte normative.

Art. 6. — (1) Comitetul director al OLFR se întrunește lunar sau ori de câte ori este necesar, la cererea președintelui sau a cel puțin 2 membri.

(2) Ședința este condusă de președinte, iar în lipsa acestuia, de către un membru al comitetului director delegat de președinte.

(3) Ședințele comitetului director pot avea loc în situația în care la acestea participă cel puțin jumătate plus unu din numărul membrilor comitetului.

(4) Hotărârile comitetului director se iau cu majoritatea voturilor membrilor acestuia.

Art. 7. — Directorul OLFR asigură conducerea executivă a OLFR.

CAPITOLUL IV

Structura organizatorică

Art. 8. — Structura organizatorică a OLFR se aprobă prin ordin al ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unor construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a unor construcții aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor, situate în municipiul Râmnicu Vâlcea, zona Ostroveni, județul Vâlcea, identificate potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea din domeniul privat al statului a construcțiilor prevăzute la art. 1 se face în vederea scoaterii din funcțiune și demolării acestora.

Art. 3. — După scoaterea din funcțiune și demolarea construcțiilor, Ministerul Administrației și Internelor își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației și internelor,
Paul Victor Dobre,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

DATELE DE IDENTIFICARE

a construcțiilor aflate în administrarea Ministerului Administrației și Internelor care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia

Adresa imobilului	Persoana juridică care administrează imobilul	Caracteristicile tehnice ale construcțiilor care trec în domeniul privat al statului	NUMAR INVENTAR M.F.P
Municipiul Râmnicu Vâlcea zona Ostroveni Județul Vâlcea	Ministerul Administrației și Internelor	Birouri și microabator – pavilion 01 - Suprafața construită -17 mp; - Suprafața desfășurată -34 mp; - Valoare contabilă-15.987 lei RON	107.935
		Adăpost pt.vite și păsări – pavilion 02 - Suprafața construită -275 mp; - Suprafața desfășurată- 275 mp; - Valoare contabilă-162.447 lei RON	
		Bordei pentru carburanți- pavilion 03 - Suprafața construită -42 mp; - Suprafața desfășurată- 42 mp, - Valoare contabilă-17.427 lei RON	
		WC exterior- pavilion 04 - Suprafața construită -2,25 mp; - Suprafața desfășurată- 2,25 mp, - Valoare contabilă-2.361 lei RON	
		Șopron pentru furaje- pavilion 05 - Suprafața construită -180 mp; - Suprafața desfășurată- 180 mp; - Valoare contabilă-13.313 lei RON	
		Șopron pentru utilaje – pavilion 06 - Suprafața construită -115 mp; - Suprafața desfășurată- 115mp, - Valoare contabilă-11.041 lei RON	

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

Adresa imobilului	Persoana juridică care administrează imobilul	Caracteristicile tehnice ale construcțiilor care trec în domeniul privat al statului	NUMAR INVENTAR M.F.P
		<p>Adăpost pentru porcine- pavilion 07</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –496,5 mp; - Suprafața desfășurată- 496,5 mp, - Valoare contabilă-186.243 lei RON <p>Magazie pentru furaje –pavilion 08</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –46 mp; - Suprafața desfășurată- 46 mp, - Valoare contabilă-18.737 lei RON <p>Bazin biogaz (nr.1) – pavilion 09</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –32,5 mp; - Suprafața desfășurată- 32,5 mp - Valoare contabilă-23.637 lei RON <p>Bazin biogaz (nr.2)- pavilion 10</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –32,5 mp; - Suprafața desfășurată- 32,5 mp; - Valoare contabilă-23.637 lei RON 	
Municipiul Râmnicu Vâlcea zona Ostroveni Județul Vâlcea	Ministerul Administrației și Internelor	<p>Sera (nr.1)- pavilion 11</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –89,4 mp; - Suprafața desfășurată- 89,4 mp; - Valoare contabilă-12.719 lei RON <p>Sera (nr.2)- pavilion 12</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –102 mp; - Suprafața desfășurată- 102 mp - Valoare contabilă-15.242 lei RON <p>Centrală termică- pavilion 13</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –6 mp; - Suprafața desfășurată- 6 mp - Valoare contabilă-46.969 lei RON 	107.935

Adresa imobilului	Persoana juridică care administrează imobilul	Caracteristicile tehnice ale construcțiilor care trec în domeniul privat al statului	NUMAR INVENTAR M.F.P
		<p>Bordei – pavilion 14</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –9,24 mp; - Suprafața desfășurată- 9,24 mp - Valoare contabilă-4.867 lei RON <p>Copertină animale (nr.1)- pavilion 15</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –45 mp; - Suprafața desfășurată- 45 mp - Valoare contabilă-7.525 lei RON <p>Copertină animale (nr.1)- pavilion 16</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –36 mp; - Suprafața desfășurată- 36 mp - Valoare contabilă-7.525 lei RON <p>Pătul porumb– pavilion 17</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –56 mp; - Suprafața desfășurată –56 mp - Valoare contabilă-13.705 lei RON <p>Stație PECO – pavilion 18</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –16 mp; - Suprafața desfășurată –16 mp - Valoare contabilă-122.089 lei RON <p>Copertină pompe ADAST- pavilion 19</p> <ul style="list-style-type: none"> - Suprafața construită –12 mp; - Suprafața desfășurată –12 mp - Valoare contabilă-12.112 lei RON <p>Împrejmuire mixtă- 400 ml</p> <p>Căi acces- 420 mp</p> <p>Platou betonat 40x40 mp</p>	

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea Normelor pentru organizarea în România, în perioada 2006—2008, a acțiunilor de protocol specifice Ministerului Culturii și Cultelor, cu ocazia unor evenimente culturale la nivel național și internațional și stabilirea cheltuielilor ce se pot efectua în acest scop

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele pentru organizarea în România, în perioada 2006—2008, a acțiunilor de protocol specifice Ministerului Culturii și Cultelor, cu ocazia unor evenimente culturale la nivel național și internațional și stabilirea cheltuielilor ce se pot efectua în acest scop,

prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Cheltuielile de protocol stabilite potrivit prezentei hotărâri se asigură de la bugetul de stat, prin bugetul anual aprobat Ministerului Culturii și Cultelor.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul culturii și cultelor,
Adrian Iorgulescu
Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

București, 8 noiembrie 2006.
Nr. 1.591.

ANEXĂ

N O R M E
pentru organizarea în România, în perioada 2006—2008, a acțiunilor de protocol specifice Ministerului Culturii și Cultelor, cu ocazia unor evenimente culturale la nivel național și internațional și stabilirea cheltuielilor ce se pot efectua în acest scop

Art. 1. — (1) Se pot organiza mese de lucru, cum ar fi: mic dejun, dejun, cină, ori de câte ori apar necesități de ordin protocolar legate de îndeplinirea sarcinilor de serviciu, în limita a:

a) 100 lei/persoană, pentru cele oferite de ministrul culturii și cultelor;

b) 80 lei/persoană, pentru cele oferite de secretari de stat și de secretarul general din Ministerul Culturii și Cultelor.

(2) Recepțiile pot fi organizate, în situațiile care impun astfel de manifestări, în limita a cel mult 100 lei/persoană, cu aprobarea ministrului culturii și cultelor.

(3) Cocteilurile pot fi organizate în limita a 10 lei/persoană, cu aprobarea ministrului culturii și cultelor.

(4) Numărul participanților români va fi cel mult egal cu cel al invitaților străini.

(5) În situații deosebite, justificate, depășirea numărului de participanți români se aprobă de ministrul culturii și cultelor.

Art. 2. — Pentru persoanele care vin în România la invitația părții române se pot suporta, după caz, cheltuielile cu caracter protocolar prevăzute în art. 1, precum și:

a) cheltuieli de transport internațional, inclusiv la clasa business, în cazurile în care motive de ordin protocolar impun acest lucru;

b) cheltuieli pentru masa zilnică, conform baremelor în vigoare stabilite de legislația comună în materie;

c) cheltuieli de cazare; cazarea invitaților ministrului culturii și cultelor se va face în structuri de cazare de maximum 5 stele, iar cazarea celorlalte categorii de invitați, în structuri de cazare de maximum 4 stele.

Art. 3. — (1) Ministerul Culturii și Cultelor poate organiza acțiuni specifice — seminarii, cursuri, sesiuni, întâlniri de lucru și altele asemenea, în scopul realizării politicilor și strategiilor în domeniile de competență, cu aprobarea ministrului culturii și cultelor.

(2) Pentru participanții la acest gen de acțiuni se pot asigura, după caz:

a) mese de lucru:

— oferite de ministrul culturii și cultelor — 50 lei/persoană/zi;

— oferite de secretari de stat și de secretarul general din Ministerul Culturii și Cultelor — 30 lei/persoană/zi;

b) tratații cu apă minerală, cafea, sucuri, în situațiile în care se impun, în limita a 2,5 lei/persoană/zi;

c) cheltuieli de transport internațional, pentru participanții străini, în situațiile în care se impune acest lucru;

d) cheltuieli pentru masa zilnică, pentru participanții străini, în situația în care se impune acest lucru, conform baremelor în vigoare stabilite de legislația comună în materie;

e) cheltuieli de cazare, pentru participanții străini, în situația în care se impune acest lucru, conform reglementărilor în vigoare stabilite de legislația comună în materie.

Art. 4. — (1) Cu ocazia acțiunilor prevăzute la art. 1—3, Ministerul Culturii și Cultelor mai poate suporta, după caz, cheltuieli pentru tipărituri de protocol, cum ar fi: broșuri, programe, invitații, diplome și alte materiale de promovare impuse de natura evenimentului.

(2) Prezentele norme se completează cu prevederile legislației în vigoare, aplicabile instituțiilor publice, în materie de organizare în țară a acțiunilor de protocol.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 72/2005 privind transferul competențelor coordonatorului național al Pactului de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est (P.S.E.S.E.)

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 2 din Hotărârea Guvernului nr. 72/2005 privind transferul competențelor coordonatorului național al Pactului de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est (P.S.E.S.E.), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 31 ianuarie 2005, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Funcția de coordonator național al Pactului

de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est (P.S.E.S.E.) va fi exercitată de directorul general coordonator pentru cooperare regională din Ministerul Afacerilor Externe, iar funcția de coordonator național executiv al P.S.E.S.E., de către directorul din Ministerul Afacerilor Externe în a cărui subordine se află problematica cooperării regionale și a P.S.E.S.E.“

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul afacerilor externe,
Anton Niculescu,
secretar de stat

București, 8 noiembrie 2006.
Nr. 1.603.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 121164